Dosarul nr. 2-19142/25
2-25124905-12-2-01092025

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

22 decembrie 2025 mun. Chișinău

Judecătorul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru, Tatiana Balan, examinând, unipersonal, în procedura cererilor cu valoare redusă, cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „VLT Rent Auto” împotriva lui Ilie Stîrcu cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată,

constată:

La data de 01 septembrie 2025, Societatea cu Răspundere Limitată „VLT Rent Auto” a depus cererea de chemare în judecată împotriva lui Ilie Stîrcu cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că, la data de 25 ianuarie 2023, SRL „VLT Rent Auto”, prin administratorul Livia Bichir-Timotin, în calitate de locator și Ilie Stîrcu, în calitate de locatar, au încheiat contractul de locațiune nr. 1 din 25 ianuarie 2023. Astfel, la aceeași dată, cu titlu oneros, locatarului i-a fost transmis în posesie și folosință temporară autovehiculul individualizat la pct. 3 al contractului, autovehiculul de model *****, cu numărul de înmatriculare *****.

A menționat că, la data de 18 aprilie 2023, Ilie Stîrcu a predat autovehiculul de model *****, cu numărul de înmatriculare *****, lăsându-l în preajma sediului companiei, fără a achita chiria datorată pentru perioada de folosință.

A susținut că, potrivit pct. 4 din contractul de locațiune, costul locațiunii pe zi constituie 600 de lei. Astfel, la data predării autovehiculului, locatarul urma să achite suma de 43 200 de lei (72 zile × 600 lei).

A afirmat că, ulterior predării autovehiculului, pârâtul a dispărut și nu a restituit reclamantei suma datorată, acționând contrar bunei-credințe, iar în lipsa unei soluționări amiabile, acțiunea în justiție reprezintă unica modalitate legitimă de apărare a drepturilor reclamantei.

A specificat că, datorită neplății la termen, pârâtul este obligat să achite, pe lângă suma datorată de 43 200 de lei, penalitățile prevăzute de lege (în măsura în care acestea nu depășesc limitele legale).

A invocat că, dobânda de întârziere pentru perioada 18 aprilie 2023 – 01 august 2025 a fost calculată conform formulei (43 200 × (9% + 6,5%)) ÷ 365) × 836) și constituie 15 336,59 de lei.

A menționat că, este în drept de a solicita încasarea din contul pârâtului a sumei datorate de 43 200 de lei și a penalității pentru perioada indicată supra în mărime totală de 15 336,59 de lei.

A declarat că, a încercat în repetate rânduri să soluționeze litigiul pe cale amiabilă, însă toate încercările au eșuat, notificările transmise pârâtului rămânând fără răspuns. Astfel, consideră că, pârâtul se eschivează de la achitarea datoriei acumulate.

Astfel, reieșind din circumstanțele enunțate, în temeiul art. 9 alin. (2) lit. a), 10 alin. (1), 11, 14, 16 alin. (1) lit. e), g) și h), 19 alin. (1), (2) și (5), 775 alin. (1), 776, 1242 alin. (1), 1247 și 942 din Codul civil, solicită admiterea acțiunii și încasarea din contul pârâtului în beneficiul său a sumei de 43 200 de lei, cu titlu de datorie, a sumei de 15 336,59 de lei, cu titlu de penalitate, a sumei de 18,50 de lei, cu titlu de cheltuieli poștale, a sumei de 2 306,07 lei, cu titlu de taxă de stat și a sumei de 200 de lei, cu titlu de taxă de timbru.

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 04 septembrie 2025 cererea de chemare în judecată a fost acceptată spre examinare, în procedura cererilor cu valoarea redusă.

La data de 04 septembrie 2025, în adresa participanților la proces a fost expediată copia încheierii nominalizate, iar pârâtului i-au fost expediate și copiile de pe cererea de chemare în judecată și de pe înscrisurile anexate.

Pârâtul Ilie Stîrcu nu a recepționat actele expediate, fiind restituit plicul în adresa instanței, cu mențiunea „nereclamat”.

La data de 17 octombrie 2025, grefierul, telefonând pârâtul, i-a adus la cunoștință că, a fost depusă cerere de chemare în judecată împotriva sa și i-a comunicat să se prezente pentru a ridica actele pentru a depune referință, însă referință n-a fost depusă.

În conformitate cu art. 276^3 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. În termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată și a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pârâtul prezintă instanței judecătorești și reclamantului o referință, precum și copii de pe înscrisurile necesare.

În conformitate cu art. 276^4 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dacă, după ce i s-au comunicat cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate, pârâtul nu depune referință, soluționarea cererii se face în baza materialelor anexate la dosar.

Prin urmare, luând în considerație normele de drept expuse, judecătorul soluționează cererea de chemare în judecată în baza materialelor anexate la dosar.

Studiind materialele cauzei, judecătorul consideră acțiunea neîntemeiată și care urmează a fi respinsă din următoarele motive.

În conformitate cu art. 117 alin. (1) din Codul de procedură civilă, probe în cauze civile sunt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

În conformitate cu art. 118 alin. (1) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

În conformitate cu art. 121 din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe, importante pentru soluționarea justă a cazului.

Iar, în conformitate cu art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multiaspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În conformitate cu art. 239 din Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevede că, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

Conform art. 9 alin. (1) din Codul civil, drepturile și obligațiile civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sunt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile legislației civile, iar, potrivit alin. (2) lit. a) din același articol, drepturile și obligațiile civile apar din contracte și din alte acte juridice.

Conform art. 10 alin. (1) și (2) din Codul civil, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă pînă la proba contrară. Neexercitarea de către persoanele fizice și juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

Articolul 774 alin. (1) din Codul civil prevede că, în virtutea raportului obligațional creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Conform art. 775 din Codul civil, debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării şi stingerii obligației.

Conform art. 776 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 858 alin. (1) și (2) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul și în momentul stabilit.

Articolul 901 alin. (1) și (3) din Codul civil prevede că, atunci cînd, fără justificare, debitorul nu își execută obligația, creditorul poate, în condițiile legii și, după caz, ale contractului, la alegerea sa: a) să ceară executarea silită a obligației; b) să suspende executarea obligației corelative; c) să reducă obligația sa corelativă; d) să recurgă la rezoluțiunea contractului; e) să ceară plata de despăgubiri pentru prejudiciul suferit prin neexecutare; f) să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat prin neexecutare. Neexecutarea obligației înseamnă orice abatere, cu sau fără justificare, de la executarea corespunzătoare a obligației şi include neexecutarea totală sau parțială a obligației, executarea necorespunzătoare sau cu întârziere a obligației.

Conform art. 1251 din Codul civil, prin contractul de locațiune, o parte (locator) se obligă să dea celeilalte părți (locatar) un bun determinat individual în folosință temporară sau în folosință și posesiune temporară, iar aceasta se obligă să plătească chirie.

Conform art. 1254 alin. (1) din Codul civil, locatorul este obligat să predea locatarului bunul în starea corespunzătoare, conform destinației convenite prin contract și să mențină bunul în această stare pe durata locațiunii.

Din materialele cauzei rezultă că, la data de 25 ianuarie 2023, SRL „VLT Rent Auto”, în calitate de locator, și Ilie Stîrcu, în calitate de locatar, au încheiat contractul de locațiune nr. 1 din 25 ianuarie 2023 (f. d. 9-11).

Conform pct. 2 din contractul de locațiune, perioada de locațiune începe la data de 25 ianuarie 2023, ora 17:30.

Conform pct. 3 din contract, obiectul acestuia îl constituie închirierea autovehiculului de model *****, cu numărul de înmatriculare *****.

Conform pct. 4 din contract, chiria este fixă, în cuantum de 600 de lei pentru fiecare 24 de ore, plata urmând a fi efectuată în lei cel târziu în momentul predării autoturismului de către locatar, termenul minim de chirie fiind de 30 zile.

Conform pct. 12 din contract, la acesta se anexează actele de primire-predare: unul întocmit la predarea automobilului (anexa nr. 1) și altul la primirea automobilului de către locator de la client (anexa nr. 2), data, ora și locul predării-primirii fiind stipulate în anexele menționate.

Judecătorul reține că, contractul de locațiune nr. 1 din 25 ianuarie 2023 atestă doar existența și întinderea drepturilor și obligațiilor reciproce ale părților, însă nu și executarea efectivă a acestora.

La caz, în susținerea pretențiilor înaintate, reclamanta a prezentat copia contractului de locațiune nr. 1 din 25 ianuarie 2023 (f. d. 9-11), două înscrisuri nesemnate, fără indicarea datei și fără mențiunea autorului (f. d. 12, 13), precum și cererea prealabilă (f. d. 14).

Judecătorul consideră că, deși semnarea contractului de locațiune atestă existența raportului juridic contractual, la caz, nu a fost prezentată dovada predării efective a autovehiculului în locațiune, conform cerințelor art. 117, 118 și 122 din Codul de procedură civilă, iar înscrisurile nesemnate, fără indicarea datei și fără mențiunea autorului, nu sunt suficiente pentru a convinge judecătorul în temeinicia acțiunii, în sensul art. 130 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Chiar și în ipoteza în care s-ar reține că, autovehiculul de model *****, cu numărul de înmatriculare *****, a fost transmis pârâtului în locațiune, în lipsa semnării actului de predare-primire, din materialele cauzei nu rezultă că, pârâtul a primit efectiv în locațiune bunul prevăzut de contract.

Judecătorul reține că, simplele afirmații nesusținute de probe nu pot fi considerate dovedite, întrucât procesul civil se desfășoară în temeiul principiului contradictorialității și al legalității administrării probelor. Lipsa totală a probelor privind faptele invocate denotă absența unui minim efort de demonstrare din partea reclamantei, iar instanța nu poate suplini integral această omisiune fără a aduce atingere principiului disponibilității și contradictorialității.

Se mai reține că, fapta invocată de reclamantă nu poate constitui un temei suficient pentru exonerarea acesteia de obligația probațiunii și nici nu poate fundamenta, în mod exclusiv, admiterea acțiunii în forma în care a fost formulată. Argumentele invocate în cererea de chemare în judecată au un caracter declarativ, nefiind susținute prin probe concludente, motiv pentru care nu pot fi considerate ca temei pentru admiterea acțiunii.

Or, instanța nu poate întemeia hotărârea pe simple presupuneri, iar voința reclamantei, nesusținută probatoriu, nu constituie un temei plauzibil pentru admiterea acțiunii.

Pe cale de consecință, având în vedere că, reclamanta nu a anexat documente, care să ateste predarea efectivă a automobilului către pârât în baza contractului de locațiune enunțat, judecătorul consideră că, acțiunea este lipsită de suport probatoriu și urmează a fi respinsă.

Având în vedere că, acțiunea a fost respinsă, judecătorul, prin prisma art. 94 alin. (1) din Codul de procedură civilă, va respinge și cererea reclamantei privind încasarea cheltuielilor de judecată.

Având în vedere considerentele expuse anterior și analizând probatoriul administrat în cauză prin raportare la dispozițiile art. 118, 121 și 122 din Codul de procedură civilă, judecătorul conchide că, acțiunea formulată de Societatea cu Răspundere Limitată „VLT Rent Auto” împotriva lui Ilie Stîrcu cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

În conformitate cu art. 238-241 și 276^2-276^4 din Codul de procedură civilă, judecătorul

hotărăște:

Se respinge acțiunea depusă de către Societatea cu Răspundere Limitată „VLT Rent Auto” împotriva lui Ilie Stîrcu cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată ca neîntemeiată.

Hotărârea este cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile din momentul pronunțării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Judecătorul Tatiana Balan